

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 292/2023-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a zo sudcov Ladislava Dudítša (sudca spravodajca) a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Evou Hencovskou, advokátkou, Bajzova 2, Košice, proti postupu Obvodného oddelenia Policajného zboru Košice-Staré Mesto v konaní vedenom pod ČVS: ORPZ-KE-OPP5-121.21/36/2021, postupu Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice, odboru kriminálnej polície v konaní vedenom pod ČVS: ORPZ-KE-OKP2-1722/2-VYS-KE-2021, postupu Úradu inšpekčnej služby, útvaru inšpekcie, odboru inšpekčnej služby Východ, oddelenia vyšetrovania v konaní vedenom pod ČVS: UIS-IS-OISV2-2021/003499, postupu Okresnej prokuratúry Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Pv 163/21/8803, postupu Krajskej prokuratúry v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Kn 1/22/8800 a postupu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV/1 GPt 589/21/1000 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 22. júla 2022 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 16 ods. 2, čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 7 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práv podľa čl. 3, čl. 6 ods. 1 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom orgánov činných v trestnom konaní označeným v záhlaví tohto uznesenia. Žiada proti nim priznať finančné zadosťučinenie a nahradiť mu trovy právneho zastúpenia.

2. Ústavná sťažnosť bola pridelená pomocou technických a programových prostriedkov schválených plénom ústavného súdu [§ 46 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Dudítšovi, ktorý je členom IV. senátu ústavného súdu. Predseda tohto senátu Miroslav Duriš oznámil predsedovi ústavného súdu podľa

§ 49 ods. 4 zákona o ústavnom súde dôvody svojho vylúčenia z danej veci a uznesením č. k. I. ÚS 297/2023 z 18. mája 2023 bol vylúčený z prejednávania a rozhodovania tejto veci. V súlade s čl. III ods. 1 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2023 do 31. decembra 2023 (dostupný na webovom sídle ústavného súdu) vylúčeného predsedu štvrtého senátu zastupuje predseda tretieho senátu, ktorým je sudca ústavného súdu Robert Šorl.

3. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa 2. mája 2021 o 15.00 h po predchádzajúcej telefonickej komunikácii s políciou dostavil na Obvodné oddelenie Policajného zboru Košice-Staré Mesto (ďalej len „porušovateľ 1“) na účely podania vysvetlenia k nezvestnosti. Po podaní vysvetlenia do zápisnice bola vec ČVS: ORPZ-KE-OPP5-121.21/36/2021 odovzdaná vyšetrovateľovi odboru kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice (ďalej len „porušovateľ 2“) z dôvodu podozrenia trestného činu vydieračského únosu a výsluch sťažovateľa pokračoval od 17.30 h do 23.10 h v konaní vedenom pod ČVS: ORPZ-KE-OKP2-1722/2-VYS-KE-2021. Sťažovateľ namietal podstatné pochybenia tohto orgánu činného v trestnom konaní prokurátorovi a prostredníctvom svojho splnomocneného zástupcu (a zároveň otca [REDAKOVANÉ], pozn.) podal v júni 2021 trestné oznámenie. Úrad inšpekčnej služby, útvar inšpekcie, odbor inšpekčnej služby Východ, oddelenie vyšetrovania (ďalej len „porušovateľ 3“) odstúpil sťažovateľov podnet Okresnej prokuratúry Košice II (ďalej len „okresná prokuratúra“), pretože z neho nevyplývali žiadne skutočnosti nasvedčujúce spáchaniu trestného činu. Okresná prokuratúra listom z júla 2021 upovedomila sťažovateľa, že v postupe vyšetrovateľov nezistila pochybenie. Po podaní žiadostí o preskúmanie postupu prokurátora na Krajskej prokuratúre v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) a na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) bol splnomocnený zástupca sťažovateľa vyhodnotený ako neoprávnená osoba na podanie žiadosti. Sťažovateľ v dôsledku toho podal v septembri 2021 trestné oznámenie porušovateľovi 3, ktorý toto podanie odstúpil okresnej prokuratúre, pretože z neho nevyplývali skutočnosti nasvedčujúce spáchaniu trestného činu. Okresná prokuratúra odstúpené podanie vyhodnotila ako žiadosť podľa § 210 Trestného poriadku a listom z novembra 2021 sťažovateľa upovedomila, že v postupe vyšetrovateľov nezistila žiadne pochybenie. Na žiadosť o preskúmanie postupu prokurátora okresnej prokuratúry bolo postupom podľa príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. 11/2019 z 28. novembra 2019 sťažovateľovi krajskou prokuratúrou oznámené, že neboli zistené nedostatky, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť konania. Generálna prokuratúra podaním z júna 2022 sťažovateľovi oznámila, že prokurátorka krajskej prokuratúry sa s podaním už vysporiadala, a preto sa nebude vecou opakovane zaoberať.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Orgány činné v trestnom konaní nekonali v súlade s Trestným poriadkom a zákonom č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a porušili ústavou garantované práva sťažovateľa. Bezdôvodné odopretie možnosti sprievodu dôverníka počas výsluchu, ktoré bolo v rozpore s § 48a Trestného poriadku, výrazne zhoršilo zdravotný stav sťažovateľa. Bol rozrušený, nebola mu poskytnutá žiadna pomoc. Výsluch trval 8 hodín, čo je neprípustné, maximálne zaťažujúce a zhoršujúce zdravotný stav.

Nepriaznivá a stresujúca situácia bola orgánmi činnými v trestnom konaní zneužitá, keď pred výsluchom nedošlo k vyšetreniu jeho zdravotného stavu a nebol riadne poučený o svojich právach, nebolo k nemu pristupované ako k obzvlášť zraniteľnej obeti trestného činu. Výsluch nebol vykonaný ohľaduplne, neboli využité technické zariadenia určené na záznam zvuku a obrazu, nebol pribratý psychológ alebo znalec. Argumentácia orgánov činných v trestnom konaní, podľa ktorej sťažovateľ prišiel na účely podania trestného oznámenia dobrovoľne, nemôže orgán zbaviť zákonných povinností a ospravedlniť nezákonný postup.

5. Na sťažovateľa bol orgánmi činnými v trestnom konaní vyvíjaný neprimeraný tlak, bol terčom výsmechu a ponižujúceho zaobchádzania. Bol nimi presviedčaný, že klame, nabádaný, aby „*prestal s tým divadlom.*“. Opakovane vyšetrovatelia zvýšili hlas s tým, že kamerové záznamy všetko preukážu. Na konci výsluchu sa ho vyšetrovateľ ešte opýtal, či vážne chce podať trestné oznámenie, akoby si to celé sťažovateľ vymyslel. Bolo s ním zaobchádzané ako s obvineným. Počas prestávky v rozsahu 5 minút bol sprevádzaný príslušníkom, čo nie je bežná prax. Výsmech a narážky na osobu sťažovateľa prispeli k sťaženiu liečebného procesu. Tým porušili jeho právo na ochranu telesnej integrity podľa čl. 16 ods. 2 ústavy a čl. 3 dohovoru. Orgány činné v trestnom konaní tiež bagatelizovali výpoveď sťažovateľa, nezabezpečili podstatné kamerové záznamy, ktoré mohli prispieť k vyšetrovaniu udalostí.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pričom skúmal, či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Sťažnosť má formálne nedostatky, chýba jej osobitná náležitosť návrhu na začatie konania, a to konkrétne skutkové a právne dôvody vo vzťahu k tvrdenému porušeniu základných práv a práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 19 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 a čl. 8 dohovoru.

8. Odôvodnenie ústavnej sťažnosti je podstatnou (osobitnou) náležitosťou ústavnej sťažnosti a od jeho kvality sa v podstate odvíja možnosť prieskumu ústavného súdu (m. m. II. ÚS 102/2019). Ide o neodstrániteľný nedostatok ústavnej sťažnosti, ktorého absencia musí ústavný súd aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa viesť k rozhodnutiu o jej odmietnutí v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde, a to bez potreby vyzývať ho na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti.

9. Ústavná sťažnosť smeruje len proti postupu označených orgánov verejnej moci, v ktorom sťažovateľ vidí porušenie svojich základných práv (na inú právnu ochranu, na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života, na účinné vyšetrovanie a práva nebyť podrobený krutému, neľudskému či ponižujúcemu zaobchádzaniu). Konkrétne odkazuje na viaceré nedostatky postupu týkajúce sa hlavne porušovateľa 2, okrajovo porušovateľa 1, ktoré neboli ostatnými porušovateľmi napravené, a na tom základe formuluje záver o ich konaní v rozpore s právnymi normami a o porušení označených práv. Ústavná sťažnosť nesmeruje proti žiadnemu rozhodnutiu alebo opatreniu označených porušovateľov, hoci k nej sú pripojené oznámenia označených porušovateľov obsahujúce odpovede na podania sťažovateľa.

10. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je založená na princípe subsidiarity. To znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv a vecne sa zaoberať iba tými ústavnými sťažnosťami, ak sa sťažovateľ nemôže v súčasnosti a nebude môcť ani v budúcnosti domáhať ochrany svojich práv prostredníctvom iných právnych prostriedkov, ktoré mu zákon na to poskytuje. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Z podstaty tejto ústavnej konštrukcie nepochybne vyplýva, že predmetom ústavného prieskumu zo strany ústavného súdu môže byť (v zásade) len také rozhodnutie, prípadne postup orgánu verejnej moci, proti ktorému už sťažovateľ v danom prípade nemá k dispozícii žiaden účinný prostriedok nápravy v zmysle § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 227/2016, II. ÚS 187/2012, II. ÚS 356/2016 a I. ÚS 665/2016).

11. Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže, resp. mohol domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred inými orgánmi verejnej moci, musí takúto ústavnú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

12. Ústavný súd zdôrazňuje procesnoprávny koncept ochrany základných práv, v zmysle ktorého je postup orgánu verejnej moci konzumovaný samotným rozhodnutím. Tento koncept sa aplikuje v okolnostiach prípadu na postup orgánov činných v trestnom konaní od podania trestného oznámenia sťažovateľom 2. mája 2021 až do rozhodnutia v prípravnom konaní (do úvahy prichádzajú po začatí trestného stíhania rozhodnutia podľa piateho dielu druhej hlavy Trestného poriadku, ak nebude podaný návrh na podanie obžaloby).

13. Sťažovateľ mal právo žiadať o preskúmanie postupu porušovateľov 1 a 2 pri prijímaní jeho trestného oznámenia 2. mája 2021, ku ktorému aj došlo procesným postupom okresnej prokuratúry, ktorá sťažovateľa upovedomila oznámením z 29. novembra 2021, reagujúc na sťažovateľovo podanie porušovateľovi 3 z 27. septembra 2021, ktoré bolo vyhodnotené ako žiadosť o preskúmanie postupu policajta podľa § 210 Trestného poriadku. Prieskumnú právomoc okresnej prokuratúry vo vzťahu k postupom porušovateľov 1 a 2 ústavný súd považuje za daných okolností za dostatočnú na vylúčenie právomoci ústavného súdu preskúmať ten istý postup. Rovnako odobrenie postupu porušovateľa 3 okresnou prokuratúrou (odstúpenie podania z 27. septembra 2021) a zaoberanie sa jeho obsahom viedlo k záveru o nemožnosti prieskumu postupu označeného porušovateľa 3 ústavným súdom.

14. V kontexte už uvedeného považuje ústavný súd v okolnostiach posudzovanej veci za relevantnú aj tú skutočnosť (vyplývajúcu z obsahu samotnej ústavnej sťažnosti, pozn.), že sťažovateľ neskôr vyčítal postupu okresnej prokuratúry (zavŕšenému oznámením z 29. novembra 2021) rovnaké pochybenia ako postupu krajskej prokuratúry zavŕšenému upovedomením z 15. februára 2022). Vychádzajúc z uvedených skutočností, ústavný súd na prerokovanie ústavnej sťažnosti sťažovateľa aj v časti smerujúcej proti postupu okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry identifikuje nedostatok svojej právomoci. Úloha ústavného súdu sa následne musí obmedziť na posúdenie ústavnej akceptovateľnosti vysporiadania sa generálnej prokuratúry s argumentáciou sťažovateľa, ktorú predniesol vo svojej žiadosti zo 7. apríla 2022 v spojení s podnetom z 22. apríla 2022.

Vzhľadom na to, že generálna prokuratúra sa v upovedomení z 2. júna 2022 v podstate len stotožnila s postupom krajskej prokuratúry, predmetom prieskumu ústavného súdu môže byť iba postup, ktorý bol ukončený týmto upovedomením.

15. K už uvedeným úvahám, ktoré sú premietnutím princípu subsidiarity ústavnej sťažnosti, však vstupuje ďalšia významná okolnosť. Trestné konanie na základe oznámenia sťažovateľa z 2. mája 2021 je v súčasnosti vedené Krajským riaditeľstvom Policajného zboru v Košiciach (ďalej len „krajské riaditeľstvo“) pod ČVS: KRP-63/1-VYS-KE-2021. Okresná prokuratúra aj krajská prokuratúra zjavne považujú trestné konanie vyvolané trestným oznámením z 2. mája 2021 za naďalej pokračujúce ako celok, pričom sťažovateľ odkázali na možnosti ďalšieho uplatňovania jeho práv v jeho rámci. Podľa ústavného súdu nepochybne ide naďalej o to isté trestné konanie, ktoré sťažovateľ označuje v ústavnej sťažnosti, napriek tomu, že bolo v počiatočnej fáze vedené pod inou spisovou značkou. Spisová značka tu nie je rozhodujúca, ale podstatný je skutok, o ktorom sa vedie trestné stíhanie, a preto námietky k postupu spočívajúcemu v nedostatočnom vyšetrovaní či hodnotení ním oznámených skutočností je možné naďalej vznášať a uplatňovať v tomto trestnom konaní. Po jeho skončení môže sťažovateľ uplatňovať aj námietky k účinnosti vyšetrovania z hľadiska požiadaviek vyplývajúcich z označených základných práv.

16. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ sa z dôvodov uvedených v podanej ústavnej sťažnosti domáha v podstate preskúmania zákonnosti postupu orgánu činného v trestnom konaní, ako bol napokon odobrený postupom generálnej prokuratúry zavýšeným upovedomením z 2. júna 2022. Ústavný súd už v obdobných prípadoch opakovane zdôraznil, že trestné konanie od svojho začiatku až do konca je procesom, v ktorom sa pri vykonávaní jednotlivých úkonov a realizácii garancií na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietat' pochybenia znamenajúce porušenia práv a slobôd označených v čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05, IV. ÚS 197/08, I. ÚS 314/09). Ústavný súd znovu pripomína, že nie je iba jeho povinnosťou ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú, a to prednostne, najmä všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti, prípadne iné orgány verejnej moci na to určené v rámci plnenia svojich právomocí.

17. Sťažovateľ neuviedol žiadne dôvody, pre ktoré by od neho nebolo spravodlivé požadovať, aby vyčkal na skončenie prebiehajúceho trestného konania. Predmetom ústavnej sťažnosti nie je postup alebo rozhodnutie krajského riaditeľstva v trestnom konaní, ktorým bolo konečným spôsobom rozhodnuté o sťažovateľom oznámených skutočnostiach posudzovaných ako vydieračský únos. Za takejto situácie nepovažuje ústavný súd za potrebné ani za vhodné vyjadrovať sa k účinnosti vyšetrovania, ak by aj dospel k záveru, že namietané zlé zaobchádzanie spadá do rozsahu označených práv.

18. Ústavný súd opakovane zdôrazňuje, že ústavné súdnictvo je vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených. V prebiehajúcom trestnom konaní, resp. v konaní, ktoré bolo iba začaté, možno i prípadné protiústavné procesné vady napraviť obvyklým a zákonom predvídateľným spôsobom, a to predovšetkým samotnými všeobecnými súdmi. Ich právomoc predchádza právomoci ústavného súdu, a to s výnimkami odňatia osobnej slobody

väzbou, prípadne generálneho majetkovo-invazívneho opatrenia (zaistenie majetku obvineného), resp. prieskumu porušenia základných práv rozhodnutiami a opatreniami v trestnom konaní proti osobám, ktoré nie sú v tomto konaní obvinenými.

19. Sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť možno v tomto momente hodnotiť ako predčasne podanú, pretože prípadné nezákonnosti môže ešte namietat' v procesných úkonoch, v riadnych, resp. mimoriadnych opravných prostriedkoch, pričom predmetné trestné konanie je aktuálne v štádiu vyšetrovania pred rozhodnutím o merite trestného oznámenia, teda pred rozhodnutím krajského riaditeľstva. Posúdenie, či sú splnené podmienky na začatie trestného stíhania, je v zásade v právomoci orgánov činných v trestnom konaní, do ktorej ústavný súd v zásade nezasahuje. Nepredpisuje im, aké úkony a akým spôsobom by mali vykonať. Otázka prípadnej dôvodnosti vedenia stíhania a vznesenia obvinenia je predmetom celého trestného konania a ústavnému súdu v tejto súvislosti prináleží zaoberať sa otázkou ochrany základných práv a slobôd zásadne až po jeho skončení (s výnimkou niektorých špecifických situácií), teda po vyčerpaní všetkých procesných prostriedkov, ktoré obvinenému, resp. obžalovanému Trestný poriadok poskytuje.

20. Bolo by v úplnom rozpore s už uvedeným princípom subsidiarity, ak by mal tvrdenia sťažovateľa o nezákonnosti postupu posudzovať ústavný súd skôr ako všeobecný súd (platí to, samozrejme, v prípade, ak sa vec dostane do štádia súdneho konania) alebo pred rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktorým sa končí vyšetrovanie. Aj s poukazom na odpovede okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry na námietky sťažovateľa (s ktorými sťažovateľ nevedol polemiku a proti upovedomeniam týchto dvoch prokuratúr vecne nebrojil, pozn.) hodnotí ústavný súd argumenty sťažovateľa ako nespôsobilé na naplnenie výnimky, a teda možnosti uskutočniť meritórny prieskum postupu porušovateľov už v tejto fáze trestného konania.

21. Sťažovateľova snaha vnieť trestnoprávny rozmer do postupu porušovateľa 2 (konanie vyšetrovateľa a prítomných úradných osôb, pozn.) našla odpoveď v oznámení porušovateľa 3 z 27. októbra 2021 o odstúpení podania okresnej prokuratúre, oznámení okresnej prokuratúry z 29. novembra 2021 a upovedomení krajskej prokuratúry z 15. februára 2022. Tieto však vzhľadom na formuláciu petitu a dôvodov ústavnej sťažnosti neboli predmetom ústavnej sťažnosti, sťažovateľ túto požiadavku zanechal. Právomoc skúmať trestnoprávnu rovinu konania jednotlivých osôb zastávajúcich funkcie na jednotlivých orgánoch verejnej moci vystupujúcich v trestnom konaní sa odlišuje od preskúmania zákonnosti postupov a rozhodnutí nadriadeným orgánom v trestnom konaní. Najširší rozsah prieskumu zákonnosti postupu majú samotné orgány činné v trestnom konaní, sudca pre prípravné konanie a následne sudca konajúci o obžalobe. Tam má sťažovateľ sústrediť podstatu svojej argumentácie k zákonnosti vedenia trestného stíhania vrátane námietky o zlom zaobchádzaní.

22. Ústavný súd sa už v minulosti v niektorých prípadoch odklonil od štandardnej doktríny, podľa ktorej trestné konanie predstavuje vzťah medzi páchatel'om a štátom a ústava negarantuje právo tretej osoby, aby iná osoba bola stíhaná a odsúdená. Treba dodať, že k dôslednému preskúmaniu výsledkov realizovanej trestnoprávnej ochrany pristúpil vo výnimočných prípadoch vzťahujúcich sa na akty dotýkajúce sa telesnej a duševnej integrity jedinca a ďalších základných hodnôt a esenciálnych aspektov súkromného života (pozri napr. I. ÚS 72/04, III. ÚS 194/06), predovšetkým v prípadoch najzávažnejších trestných činov (domáce násilie, sexuálne násilie, fyzické násilie proti zraniteľným osobám, ako napr. deti), ktoré sú svojou povahou spôsobilé zasiahnuť do práva na ľudskú dôstojnosť a do osobnostných práv jednotlivcov. Sťažovateľ neodôvodnil, prečo aj jeho

situácia je takýmto výnimočným prípadom. Ako oznamovateľ trestného činu, resp. ako poškodený, má zákonné právo domáhať sa len toho, aby sa jeho oznámením či sťažnosťou kompetentný orgán riadne zaoberal. Nemá však nárok na to, aby výsledok konania zodpovedal jeho predstave (II. ÚS 88/99, IV. ÚS 423/09, I. ÚS 241/2019).

23. V ústavnej sťažnosti ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by predstavovali dôvod na neuplatnenie princípu subsidiarity. Sťažovateľ môže svoje námietky naďalej uplatniť pred orgánmi činnými v trestnom konaní, ktoré doteraz neukončili svoj postup vydaním rozhodnutia v prípravnom konaní. Až po využití opravných prostriedkov a po právoplatnom skončení konania v súčasnosti vedeného krajským riaditeľstvom, resp. po využití ostatných prostriedkov nápravy môže sťažovateľ v prípade zotrvania na názore o porušovaní jeho práv predložiť svoje námietky na posúdenie ústavnému súdu.

24. Ústavný súd nezistil také okolnosti (výnimky), ktoré by odôvodňovali ingerenciu ústavného súdu uplatnením (kvázi)meritórneho prieskumu namietaného postupu v uvedenom štádiu trestného konania, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol v tejto časti pre jej neprípustnosť, t. j. podľa § 132 ods. 2 a § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

25. Po odmietnutí ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite sťažnosti, o ktorých je rozhodovanie podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2023

Robert Šorl
predseda senátu